În timp ce se gîndea așa, uită cu totul de ducesă și se miră cînd auzi un glas chiar lîngă urechea ei:

— Te gîndești la ceva, draga mea, și asta te face să uiți să vorbești. N-aș putea să-ți spun chiar acum care e morala, dar îmi voi aminti îndată.

— Poate că nu are morală, îndrăzni Alice să spună.

— Aș, de unde, fetițo! exclamă ducesa. Fiecare lucru cu morala lui, trebuie numai să știi s-o dibuiești.

În timp ce vorbea, ducesa se băga tot mai mult în Alice.

Fetiței nu-i plăcea felul în care se băga ducesa în ea mai întîi pentru că ducesa era grozav de urîtă și apoi pentru că era tocmai atît de înaltă încît să-și poată rezema bărbia de umărul fetei, o bărbie foarte ascuțită și foarte neplăcută. Totuși, nevrînd să fie mojică, îndură situația mai departe.

— Jocul merge mai bine acum, spuse Alice ca să întrețină conversația.

— Ai dreptate — răspunse ducesa — și morala este că... „ah, dragostea, dragostea și numai dragostea face pămîntul să se învîrtească!"

— Cineva a spus — șopti Alice — că pămîntul se învîrtește numai dacă își vede fiecare de treaba lui.

— Ei, la urma urmei, tot acolo vine, strigă ducesa, înfigîndu-și bărbia ascuțită în umărul Alicei. Apoi adăugă: Și morala acestui lucru e: „Gîndește bine la cele ce vrei să spui și vorbele vin ele apoi de la sine!"

„Tare-i mai place să caute o morală la fiecare lucru!" gîndi Alice.

— Cred că te întrebi de ce nu-mi trec brațul pe după mijlocul tău, spuse ducesa după un timp. Motivul e că nu prea știu cît de blajină este lebăda ta. Ce zici, să încerc?

— Ar putea să te muște, spuse Alice prevăzătoare, deoarece nu era de loc încîntată de propunerea ducesei.

— Ai dreptate — spuse ducesa — lebedele și mușt[a]rul pișcă. Și morala acestui lucru este: „Corb la corb nu scoate ochii!"

— Numai că mușt[a]rul nu-i pasăre, observă Alice.

— Ai dreptate ca întotdeauna, zise ducesa. Cît de limpede știi tu să lămurești lucrurile!

— Cred că e mineral, spuse Alice, dusă pe gînduri.

— Firește că e mineral! exclamă ducesa, care părea gata să aprobe tot ce spunea Alice. Sînt niște mine mari de mușt[a]r pe aici pe aproape. Și morala acestui lucru este: „Cu cît e mai mult pentru mine, cu atît e mai puțin pentru tine!"

— Ba știu acum! strigă Alice, care nu auzise ce spunea ducesa. E o plantă! Nu pare, dar este.

— Sînt cu totul de părerea ta — o asigură ducesa — și morala acestui lucru este... „Fii ceea ce pari!" sau dacă vrei s-o spui mai lămurit: „Nu-ți închipui niciodată că nu ești decît ceea ce ai putea să pari celorlalți că ești, sau ceea ce pare că ai fi în ochii altora, ori ceea ce ai putea fi dacă nu altfel decît ce păruseși altora cînd păruseși să fii altfel!"

— Cred că aș înțelege mai bine ce spui — făcu Alice politicoasă — dacă aș vedea scris pe hîrtie, căci așa nu prea pot urmări.

— Ei, asta e nimic pe lîngă ce aș mai putea spune, dacă aș vrea, spuse mîndră ducesa.

— Te rog, nu te osteni! exclamă Alice.

— Vai, dragă, nici nu pomeni de osteneală, răspunse ducesa. Îți dăruiesc tot ce am spus pînă acum! adăugă ea dulce.

„Ieftin cadou! gîndi Alice. Ce bine că nu se dau și de ziua noastră asemenea daruri!" (Dar asta nu cuteză ea să spună cu glas tare.)